

DACĂ FACEȚI ACESTE LUCRURI

Mana pe data de 20 Noiembrie, R2154 - 15 Mai 1897, pag. 145

„Căci dacă faceți aceste lucruri, nu veți cădea niciodată; și astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos” - 2 Petru 1:10, 11.

Declarația Apostolului Petru sugerează câteva gânduri importante: (1) Ea indică posibilitatea „intrării din belșug în Împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos”, clasei căreia i se adresează. Acesta este premiul chemării înalte pentru biruitorii veacului Evanghelic. Cu adevărat, când îi considerăm gloria nespus de mare, credința este înclinată să se uimească cu privire la promisiunea că, oricum de slabi și imperfecti am fi, Dumnezeu intenționează ca în veacurile care urmează să-Și arate bogățiile peste măsură ale harului său în bunătatea Sa față de noi prin Isus Christos (Efes. 2:7). Totuși, faptul este că: „nouă ne-au fost date făgăduințele nespus de mari și scumpe, ca prin ele să ne facem părtași naturii divine, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă” - prin dorințele lumești, „poftea cărnii, poftea ochilor și mândria vieții” - 2 Pet. 1:4; 1 Ioan 2:16.

Aceste făgăduințe nespus de mari și scumpe preconizează înfierea acestor chemați de către Suveranul întregului univers ca fiii și moștenitorii Săi; ca comoștenitori cu Fiul Său unicul conceput, moștenitorul tuturor lucrurilor: ei vor fi cu El acolo unde este El și vor privi gloria Lui; și ei vor dezbrăca acest corp muritor, și, ca și El care este „imaginea exactă a personalității Tatălui”, se vor îmbrăca în nemurire. Astfel ei vor fi cu Domnul pe vecie, și-L vor vedea așa cum este; pentru că vor fi ca El. Biruind lumea, ei vor șede cu El în Împărăția Sa, precum și El a biruit și a șezut cu Tatăl în Împărăția Lui - Apoc. 3:21.

„Nu te teme, turmă mică”, zice Mirele, viitorul Mire al Bisericii, „pentru că este *buna plăcere* a Tatălui vostru să vă dea împărăția”, „pentru că Tatăl Însuși vă iubește, pentru că m-ați iubit pe Mine și ați crezut că am venit de la Dumnezeu”. El nu va da Împărăția iubitei Sale fără tragere de inimă; pentru că Petru spune: „vi se va da intrare *din belșug*”, va fi o glorioasă primire călduroasă, o veselă primire cordială și o încoronare jubilară între toate oștile cerești când laurii victoriei vor fi puși pe capurile ostașilor crucii biruitori, eroilor care nobil au luptat lupta cea bună - care au păstrat credința, au luptat lupta împotriva lumii, cărnii și diavolului, și și-au terminat cursul cu credincioșie chiar până la moarte.

Toată această abundență a grației și gloriei reprezintă posibilă moștenire chiar a celui mai slab sfânt care, pentru a-și face chemarea și alegerea sigure nu se încrede în abilitatea sa proprie, ci cu umilință privește spre Dumnezeu pentru întărire din zi în zi pentru a îndura dificultățile ca un bun ostaș. Dacă cineva va încerca să realizeze acest lucru prin puterea sa proprie, acesta va eșua cu siguranță; pentru că *încercarea de foc* care va încerca *pe fiecare* va fi prea grea pentru mintea carnală; dar Dumnezeu care lucrează în cei consacrați pentru a dori și a face buna Sa plăcere, astfel fortifică și echipează pe cei care depind de harul Său, încât, aceștia pot spune împreună cu Psalmistul: „Dumnezeu mă încinge cu putere... Prin Tine mă năpustesc asupra unei oștiri înarmate, și prin Dumnezeul meu sar peste un zid” și împreună cu Pavel: „Pot totul în Christos, care mă întărește” - Ps. 18:32, 29; Fil. 4:13.

(1) Să nu ne fie frică, deci, să ne ținem strâns de făgăduințele nespus de mari și scumpe, fiind atât de deplin asigurați că Acela care a început în noi această bună lucrare, o va sfârși, dacă Îl vom lăsa s-o facă (Fil. 1:6). „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este chiar credința voastră” - nu credința în noi înșine; deoarece nu putem avea încredere în carne. Sărmana, slaba și șovăitoarea carne nu ne asigură o încredere liniștitoare, în abilitatea sa pentru marile responsabilități ale ostașilor crucii. Proviziile noastre de înțelepciune și putere trebuie să le luăm de sus: acestea nu sunt în noi, cu excepția cazului când ar fi implantate în noi prin spiritul lui Dumnezeu.

(2) Observăm în continuare că în timp ce cuvintele lui Petru în mod încurajator indică posibilitatea moștenirii glorioase pentru care sunt chemați, este implicată o posibilitate de nereușită de a intra în aceasta. Există un „*dacă*”, o *probabilitate*, de care depinde balanța judecății divine în ceea ce privește vrednicia sau nevrednicia noastră pentru moștenire. Și în privința acestei probabilități Pavel îndeamnă pe toți cei chemați la o mare seriozitate a minții și prudență a conduitei, spunând: „Cel care crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”, și din nou „Să ne temem ca nu cumva, fiindu-ne dată făgăduința intrării în odihna Sa, cineva din voi să se pară să nu o ajungă”. Prin urmare, nu este de ajuns că ne-am *consacrat* pe noi înșine lui Dumnezeu ca sacrificii vii; că am *încheiat un legământ* de a pași pe urmele lui Isus; pentru că consacrarea, legământul,

făgăduința, nu ne va folosi la nimic dacă ne dovedim necredincioși acestora, cu excepția că ne va ridica în aprecierea proprie împotriva noastră. „Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești” - Ecl. 5:4, 5. Vezi la fel Deut. 23:21-23; Prov. 20:25; Ev. 10:38, 39; Ps. 15; Luca 9:62; Ioan 15:6; Fapte. 5:4, 5.

(3) În continuare ne este atrasă atenția asupra ceea ce este implicat în această probabilitate declarată - „Dacă faceți *aceste lucruri*”. Care lucruri? - Referința este la lucrurile menționate în *versetele precedente*, și anume: ca cu toată silința să adăugăm la credința noastră tăria; la tărie cunoștința; la cunoștință stăpânirea de sine; la stăpânirea de sine răbdarea; la răbdare evlavia; și la evlavie bunăvoință frățească; și la bunăvoința frățească iubirea.

Este important să observăm aici că în timp ce toate aceste virtuți sunt cerințe necesare pentru cei care vor fi estimați de Dumnezeu ca credincioși, ele au valoare doar dacă sunt adăugate, sau zidite pe deasupra fundației credinței - „Dându-vă toate silințele *adăugați la credința voastră*” - „credința voastră peioasă”, după cum este descrisă în *versetul 1*. Această credință este încrederea noastră statornică în planul divin al veacurilor, care se centreează în răscumpărarea îndeplinită prin sângele prețios a lui Christos, care de bună voie s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. Nici un fel de dreptate a noastră proprie fără această temelie a credinței nu ne poate recomanda lui Dumnezeu. Toate faptele noastre de dreptate trebuie să fie zidite pe această credință.

Dar nu este suficientă credința în Christos pentru salvare, fără de a mai *face* ceva ulterior? Acestora Scripturile răspund în mod clar că o credință că Christos ne va salva în păcatele noastre - în timp ce încă mai iubim păcatul și mai făptuim lucrările păcatului - este o credință greșită; căci Christos niciodată n-a sugerat să ne salveze *în* păcatele noastre, ci *din* păcatele noastre; și Dumnezeu este credincios și drept ca să ierte păcatele și să curățe de orice nedreptate pe cei care vin la El prin Christos - prin credința în sângele Său vărsat (viața sacrificială) ca fiind împăcarea sau satisfacerea pentru păcatele noastre, și în puterea Sa curățitoare. „Cel care zice „Îl cunosc, (pe Christos, ca Domnul și Salvatorul meu)” și nu păzește poruncile Lui (*îndeplinind* lucrările dreptății, și aducând roadele căinței de păcate) *este un minciunos*”, spune Apostolul Ioan, „și *adevărul nu este în el*” (1 Ioan 2:4). De aceea Apostolul Pavel îndeamnă credincioșii, spunând: „Prea iubiților, *duceți* până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur; căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi atât de a dori cât și de a face buna Sa plăcere” - Fil. 2:12, 13.

Dumnezeu este Acela care a asigurat pentru noi răscumpărarea care este în Isus Christos, și Dumnezeu este Acela care ne-a atras la Sine și care ne-a promis tot harul necesar pentru a umbla în căile neprihăririi; și mai mult, chiar pentru a păși pe urmele lui Isus pe calea sacrificiului de sine. Prin urmare, în timp ce, ne stăruim cu frică și cutremur - cu mare *atenție* - să ducem până la capăt mântuirea noastră, avem privilegiul să sesizăm harul promis spre ajutor la timp de nevoie, și să fim convinși că *eforturile* noastre cele mai bune pentru dreptate sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu când sunt prezentate prin meritul dreptății lui Christos, atribuit nouă prin credință.

Deci, având această temelie, și „scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte” - prin dorințele cărnii - și ținându-ne strâns prin credință de „făgăduințele nespuse de mari și scumpe” de a fi făcuți părtași ai naturii divine și comoștenitori cu Christos a Împărăției și gloriei Lui, și fiind dornici de a ne face „chemarea și alegerea sigure” - să luăm în considerare aceste *adăugiri* la credința noastră, care, dacă vor fi posedate și cultivate în mod continuu, reprezintă asigurarea noastră că niciodată nu vom cădea, și că ni se va da din abundență intrare în Împărăție.

Prima virtute de adăugat este *tăria* sau puterea caracterului în dreptate. Aceasta implică cultivarea celei mai stricte onestități, atât cu Dumnezeu cât și cu aproapele nostru - onestitatea conștiințioasă, dreptatea și adevărul fiind unicul standart. Psalmistul în mod clar definește aceasta spunând: „Cel care umblă în neprihănire, și lucrează cu dreptate, și spune adevărul *din inimă*. Acela care nu clevețește cu limba lui, și nu face rău aproapelui său, și nu aruncă reproș împotriva aproapelui său; în a cărui ochi cel rău este condamnat; dar care cinstește pe cei ce se tem de Domnul. Cel care a făcut un jurământ în paguba lui, și nu-l schimbă (care nu va viola un contract care este nefavorabil pentru el). Cel care nu-și dă banii cu dobândă (profitând nedrept de nevoile altora), care nu ia plată împotriva celui nevinovat. Cel care face aceste lucruri nu va fi clătinat niciodată” (Psalm 15). Un astfel de om este un om virtuos, un om de un caracter întărit sau puternic.

A doua virtute de adăugat este *cunoștința* - cunoașterea lui Dumnezeu și a voii Sale drepte cu privire la noi (descoperită prin Cuvântul Său, prin Spiritul sfânt). Neglijarea acestor mijloace a cunoștinței stabilite în mod divin este echivalentă cu stabilirea standartului nostru propriu imperfect al dreptății și ignorarea standartului

divin. De aceea este important să dăm toată atenția studiului zicerilor divine pentru ca să putem fi fortificați în credință și corespunzător și în fapte .

A treia virtute de adăugat *stăpânirea de sine*, este unul dintre cele mai importante elemente ale unui caracter bun. Cel care își stăpânește mintea sa este mai puternic decât cel care cucerește o cetate, este sfatul omului înțelept; și un general victorios are mult de învățat cum să se cucerească și să se stăpânească pe sine însuși. Stăpânirea de sine are de a face cu toate sentimentele noastre, gândurile, gusturile, apetiturile, eforturile, plăcerile, necazurile și speranțele noastre. Prin urmare, cultivarea acesteia înseamnă o înaltă treaptă de dezvoltare a caracterului. Stăpânirea de sine, însoțită de credință, tărie, înțelepciunea de sus, implică zel crescut și activitate în lucrurile divine și o crescută moderație în lucrurile pământești, în judecată, în conduită, în reglementarea afacerilor temporale, etc, „moderația voastră să fie cunoscută de toți oamenii”.

A patra virtute de adăugat este *răbdarea*. Timpul este un element foarte important în procesul perfecționării oricărui lucru bun. Fructul cules în grabă este necopt, dur, crud, amar. Timpul, la fel ca și tăierea și fertilizarea și prelucrarea pământului și udarea și razele solare, toate acestea sunt necesare pentru o roadă coaptă și dulce care desfătează gustul. La fel este și cu roada planurilor și scopurilor, a educației și harului. Scopurile adânci ale lui Dumnezeu se dezvoltă încet, nu numai în marea Sa stăpânire universală, ci și în inimile și mințile creaturilor Sale inteligente. Dumnezeu administrează toate lucrurile conform voinței Sale proprii pe liniile principiilor fixe a legilor Sale înțelepte și drepte - fizice, morale și intelectuale. De a fi nerăbdător în orice caz înseamnă a insista în mod nechibzuit de a avea roadă necoaptă, pripită, crudă, amară, care, dacă a fost permisă de Domnul, se va dovedi a fi o pedeapsă întristătoare pentru nerăbdarea care a provocat-o. „Răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea”, așteaptă timpul lui Dumnezeu: „Odihnește-te în Domnul, și așteaptă-L cu răbdare”. Așteaptă timpul și calea Domnului și indicațiile voinței Sale în orice caz, atât în ceea ce te privește pe tine cât și în ceea ce privește pe alții și „cei care se încred în El niciodată nu vor fi dați de rușine”.

Credința, tăria și cunoștința pregătește poporul lui Dumnezeu să aibă răbdare cu orice efort față de oamenii buni, oricât de slabi ar fi, - răbdare cu sărmana și orbita lume, cu „copiii în Christos”, cu cei înceți și cășcați, cu cei excitabili și cu cei grei de cap, cu cei prea încrezuți ca Petru și cu cei sceptici ca Toma. Dar de a avea răbdare sau părtașie cu „lucrările neroditoare ale întunericului” și păcatului, este o denaturare a harului; deoarece acestea, oriunde s-ar găsi, trebuie să fie imediat și prompt condamnate și mustrate conform *intenției lor rele*; totuși cu răbdare, față de risipitorul care se căiește, și întotdeauna cu blândețe.

A cincia virtute de adăugat este *evlavia*, cucernicia, pietatea, - acea sinceră, reverență conducătoare față de Dumnezeu care produce o conformitate sinceră, bucuroasă, din iubire față de voia Sa - fierbințeală a spiritului în serviciul Domnului. Aceasta reprezintă o dezvoltare mai târzie și un element vital în caracterul creștin. Pietatea, evlavia, izvorăște în mod spontan din inimile apreciative și recunoscătoare, a căror plăcere este în legea Domnului, în meditarea asupra învățăturilor și promisiunilor Sale, și în comuniunea secretă cu Dumnezeu în rugăciune și laudă. Activitatea iubitoare, bucuroasă trebuie să rezulte dintr-o astfel de viață lăuntrică; căci din prisosul inimii vorbește gura, și întreaga ființă este trezită la o nouă viață. Doar cei ce au o credință vie în Dumnezeu, și care își fortifică caracterele împotriva răului și cresc în cunoștință și stăpânire de sine și răbdare sunt pregătiți pentru a aprecia grandoarea caracterului divin; și numai aceștia sunt cu adevărat stimulați de către dorința spre asemănare cu Dumnezeu.

A șasea virtute de adăugat este *bunăvoința frățescă*, care din necesitate crește din evlavie. După cum asemnarea cu Dumnezeu presupune și celelalte haruri menționate, la fel dezvoltarea acesteia implică o apreciere a dreptății și binefacerii divine, și va lărgi și adânci sentimentele noastre față de cei binevoitori, deși imperfecti, și în mod special aceasta ne va lărgi inimile față de toți care sunt din casa credinței - „frații”.

A șaptea virtute de adăugat este caritate, *iubire* - legătura desăvârșirii care întrunește toate celelalte haruri, și le definește pe toate ca calificativ.

Iubirea doar față de Dumnezeu nu este o manifestare deplină a acestui har; conform învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu nu poate fi o sinceră iubire față de Dumnezeu fără de o corespunzătoare iubire față de oameni: „Dacă zice cineva - iubesc pe Dumnezeu”, zice Apostolul Ioan, „și urăște pe fratele său, *este un minciunos*, pentru că cel care nu-și iubește fratele pe care-l vede, cum poate el să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede?” (1 Ioan 4:20). Și Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți oamenii, că sunteți ucenicii Mei, *dacă veți avea dragoste unii față de alții*” - Ioan 13:35.

Anume abundența acestor haruri ale caracterului ~~adăugat la credința în Christos~~ *Răscumpanța* și Salvatorul nostru ne asigură sufletul împotriva posibilității căderii: „Dacă faceți aceste lucruri, *nu veți cădea niciodată*”. Probabilitatea nu

este în a face aceste lucruri *în mod perfect*, și neluând în considerare dreptatea lui Christos pentru a ne acoperi abaterile și a ne compensa neajunsurile zilnice; dar dacă *adăugat* la credința noastră în dreptatea acordată a lui Christos, am cultivat aceste haruri *în măsura capacităților noastre*, nu vom cădea. Când am făcut tot ce putem face, suntem încă tot robi netrebniți, ne îndrăznind a ne încrede în dreptatea noastră proprie, ci în larga haină care este a noastră prin credința în Christos, în timp ce, cu o consistentă „stăruință” ne ducem până la capăt mântuirea noastră cu frică și cutremur, știind că dreptatea lui Christos este aplicată numai acelor care doresc să renunțe la păcat și să urmărească acea „sfințenie fără de care este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu” - Evrei 12:14.